

Så är det gjort, den första 15 meterskärnan som flög mer än 100 mil. Vi är nog ganska många som har varit övertygade om det skulle vara genomförbart. Jag lyckades på mitt första försök, vilket kan vara lite ovanligt, men vädret var mycket bra. Till och med ovanligt bra för att vara här. Samtidigt blev det den längsta banan som har flugits i Sverige. Fransoserna Lherm och Schröder flög 1993 strax över 101 mil och samma distans hade Ove Engström 1997.

Alla tre hade fördelen av att flyga med open kärnor så det är väl extra skoj att det är en 15 meterskärna som har flugit längst. Så kan vi också konstatera att tre av de fyra hundramilaflygningarna har flugits från Dala-Järna. Det var ju väldigt nära att första hundramila med normalspännvidd skulle blivit till redan måndagen 21 maj. Men då kunde det ha varit Gunnar Karlsson eller Jan Ola Nord istället. Alla startade den dagen på tok för sent, anledningen var att det blåste alldeles för hårt på morgonen. När det väl hade börjat mojna något så hade tiden och chansen runnit iväg. Jag mjukade upp med en "sprinterdistans" på 531 km.

Men så blev det ett nytt kanonläge till fredagen 25 maj och nu var jag ordentligt förberedd. Jag ställde in kroppsklockan på tidig väckning, så när jag slog upp mina blå strax före halv åtta, så fanns det redan cumulus utdragna på himlen. Snabb, men ordentlig frukost, och sedan göra i ordning maten för flygningen. Korv och potatis samt fyra smörgåsar borde räcka, bordsdrycken skulle vara vatten. Naturligtvis så hade jag också en termos med kaffe. (viktigt, i alla fall för min del) Kramade om barn och blomma och så iväg till fältet.

Resan dit tar ca 3 minuter, en annan bor ju på anständigt avstånd från de viktiga sakerna. Började göra i ordning TYA när Göran Karlsson kom och undrade; Ska du åka 100 mil idag? Ja, svarade jag kort och gott. Vaxade flygplanet och så fick jag assistans med tankningen av en av de tidigare ägarna, Lennart Hägnander. Det var faktiskt kö vid tankningen, många skulle åka på lång bana. Jag passade på att äta en gång till innan det var dags för avfärd. Torbjörn Hägnander som startade med en tvåsitsare strax efter 09.00 rapporterade 3 - 5 m/sek vid urkopplingen och 1400 m i molnbas!! Vad var detta? Nu började det bli bråttom att komma iväg!

Bestämde mig för en bana med fem brytpunkter, för jag trodde inte att området med bra väder skulle vara så stort. Dala-Järna-Ramnäs v.kors-Lima k:a-Fläckebo k:a-Lima k:a-Skinnskatteberg k:a-Dala-Järna, en nätt liten tripp på 1020,7 km.

På banan

Startade från marken 09.38 och fick en bra blåsa så jag kunde starta 09.51.35. Kurvade tillsammans med Jan-Ola Nord i Duo Discusen c:a 1 mil ut och därefter träffades vi två gånger till, på vägen till första brytpunkten. Vi hade inte samma brytpunkter, men området var detsamma. Jan-Ola skulle åka 80 mil den dagen. Det var en kraftig medvind på första benet, 131.4 km, vilket gjorde att jag hade en bra medelfart, trots att jag fick leta en stund efter ett stig vid Söderbärke som jag måste ha. Rundade Ramnäs på 1550 meter och tittade ut över mellansverige. Jag var noga med att ligga högt, liksom vid alla brytpunkter, för att inte riskera att fastna någonstans. Hastigheten på första benet blev 117.67 km/t och klockan var 10.58.35. Det hade flakat ut en hel del och till nästa brytpunkt, Lima, hade jag en sned motvind så det blev ett trögt ben. Fick kurva nästan i alla stig under de nästa 10 milen, sedan minskade molnigheten och det rullade på lättare framåt. Träffade på Jan-Ola i närheten av Malungs flygfält, han hade också haft en trög resa upp. Rundade Lima kl.13.35.45 på 1770 meter med en bedårande utsikt över de något snötäckta Dala fjällen. På de 200 km hade jag en fart av 76.74 km/t och medelfarten hittills låg på 88.92 km/t.

Lästa ben till Fläckebo på 201.7 km, blev det snabbaste under dagen. Nu hade molngatorna radat upp sig i färdriktningen och förra benets trassligheter var inte ens ett minne. Rundade kyrktuppen på en anständig höjd, 1960 m, och klockan var bara 15.03.35. Hastigheten på benet blev 137.52 km/t och medelfarten hade stigit till 102.67.

De 201 km tillbaka till Lima gick inte lika fort, det blåste fortfarande en hel del motvind. Men det var i stort sett en bra resa. Från Malung och norrut började det torka ut och molnen fram till Lima var i stort sett bara namnet. Termiken var i alla fall fortfarande bra, så det spelade ingen roll. Rundade kl. 17.00 på 1850 m och hastigheten på benet blev 103.88. Medelfarten hade ökat till 106.57 km/t. och jag mådde prima.

Lästa ben var 177 km till sista brytpunkten, Skinnskattebergs k:a. Molnen glesnade alltmer men jag nådde det riktiga vädret vid Nås och vinklade in i en molngata. Hittade en blåsa som gav 4.5 m/sek och klockan var nästan 17.45. Jag började faktiskt tro på att jag skulle kunna åka runt de 102 milen.....

Molngatan bar mig fram till Ludvika flygfält men sedan blev vädret mycket svagare. Ja, det var ju redan kväll. Gled till några molntrasor vid Malingsbo, 20 km norr om Skinnskatteberg. Molntrasorna tog sig och det steg stundtals med 2.5 m/sek. Precis som på beställning! Kom upp till molnbasen och insåg att nu gällde det att hålla sig högt och glida försiktigt. Rundade på 1980 m och farten på benet blev 104.12 km/t. Medelfarten var nu 106.12 km/t. Ganska bra.

Blåsan vid Malingsbo var fortfarande vid liv fast mycket svagare, c:a 1,5 m/sek. Kom upp till

1800 m och gled vidare emot en gammal molngata som slingrade sig över Ludvika och snett upp till masten vid Spånsberget. Nu hade också vinden avtagit och jag kunde knappt märka av motvinden alls. Det var ju exakt vad som behövdes! Kurvade i allt över 1 m/sek, och lyckades hålla höjden mellan 1400-1700 m. Det blev en ordentlig omväg, men det bar fint under molnresterna och med c:a 55 km kvar fick jag ut 1700 m i en blåsa på 1,5 m/sek och datorn visade ordentligt med plushöjd. Man tar allt till lite extra på hemvägen i en 100-milabana!

Gissa om det kändes fint! Och med 25 km kvar åkte jag in i en 3 meters blåsa och klockan var åtta på kvällen!

"Yngve Adam från Dala-Järna, hur går det?" "Jag är hemma om sex minuter" "Har du åkt runt?" "Jajamen!" Sedan började stora kacklet. Passerade mållinjen kl.20.07.35 och landade efter 10.30 i luften med en väldigt skön känsla! Sista benets hastighet blev mediokra 75.86 km/t, men det viktiga var att ta sig hem. Totala medelhastigheten blev 99.40 km/t. Det blev ingen hemgångsöl, det blev en skål i champagne! Tack för det Lars-Åke!

Kjell Dalsheim